

Punt de vista

Fernando Cordero

Religiós dels Sagrats Cors i periodista
fernandocorderoscc@gmail.com

Trànsit i justícia

L'abat primat dels benedictins, Notker Wolf, és admirador del trànsit automobilístic de Roma, on viu actualment. Assenyalo aquesta dada perquè aquest religiós explica el concepte de justícia, com un dels pilars de la felicitat, connectant amb la fluïdesa amb què transcorren els vehicles a la Ciutat Eterna.

Una observació que, assenyala, també es repeteix aquí a Barcelona. De fet, a mi sovint m'ha cridat l'atenció. Si algú surt d'un carrer secundari i es vol incorporar a la via principal, el deixem passar. Després, continuem de pressa darrere seu. No es permet passar els cinc següents. Hi ha un equilibri: deixem passar i també nosaltres passem. No s'aplica la llei del més fort, sinó l'elegància que facilita la justícia de donar a cadascú el que és seu.

Per aplicar la justícia cal prendre una certa distància, que admeti fer-se càrrec de la realitat més confusa i saber decidir d'una manera intel·ligent i correcta, com passa, per exemple, als policies de la romana Piazza Venezia, en la qual discorren onades de trànsit imprevisibles.

La justícia és reconèixer l'existència de l'altre, i considerar que també jo sóc algú, que no puc viure aïllat, sinó que depenc dels altres. Normalitza les relacions recíproques. Es tracta d'una experiència comunitària. Això ens porta a parlar també d'amor. Jesús ho expressa molt clarament a l'Evangeli: «El Fill de l'home no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom» (Mt 20,28).

I sabem com va viure i va servir Jesús, com es va dedicar als més desfavorits, als que compten menys a les carreteres del trànsit de la societat. A la *Laudato Si*, Francesc, tan sensible a la justícia social, ens recorda en el núm. 49: «Un veritable plantejament ecològic es converteix sempre en un plantejament social, que ha d'integrar la justícia en les discussions sobre l'ambient, per tal d'escoltar tant el clamor de la terra com el clamor dels pobres.» La terra i els pobres estan units indissociablement.

Finalment, per a un harmoniós fluir del trànsit de

les virtuts en la vida cristiana, no podem relegar la misericòrdia. Sant Tomàs d'Aquino advertia fa segles que la justícia sense misericòrdia és crueltat. A les portes de l'Any de la Misericòrdia, és un altre dels senyals que no s'han d'obviar per temperar la velocitat de la justícia.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral
de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Una paraula sempre és una paraula

El començament del llibre de la Saviesa és notable. El lector ja deu haver notat que els llibres sapiencials de l'Antic Testament em fan rumiar i m'obren perspectives. És important tenir el testimoni dels antics sobre elements vitals perennes de l'existència humana. Aporta un cert consol considerar, a totes les èpoques, la identitat o similitud de la conducta dels humans. I, a la vegada, adonar-se que també els consells són similars.

El tema de la Saviesa és com un gran eix que, en últim terme, identificat amb Déu, vertebrada l'existència. Transcriu el següent paràgraf: «La saviesa no entra en

cap ànima intrigant, ni habita en cap cos esclau del pecat. El sant esperit de saviesa no vol saber res dels qui enganyen; els raonaments insensats el fan fugir, l'avergonyeix tota mena de mentida.»

Prosegueix: «La saviesa és un esperit que estima els homes i no disculpa mai les murmuracions del malparlat: Déu, testimoni del seu interior, veu de veritat tot el que pensa i sent el que diuen els seus llavis... els que menteixen no es poden amagar; la justícia els acusarà sens falta. Seran examinades les calúmnies de l'impí; paraula que diu, paraula que el Senyor sent per reptar-los dels seus errors... no se li perd el xiu-xiu dels qui murmuren. Guardeu-vos, doncs, de murmuracions vanes, fermeu la llengua perquè no malparli: una paraula és sempre una paraula, per fluixa que es digui, i la boca mentidera mata l'ànima.»

Considero que, tots els temps, tenen quelcom de la melodia de *La cançó de les mentides*. De les figures no en cauen ametlles, ni pel mar corren conills ni anguiles per les muntanyes. Tampoc avui.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Bolets

Llegeixo i subratllo (gairebé llegeixo tant com subratllo), la preciosa i densa encíclica del Papa. Un s'atura de vegades en el que és anecdòtic i pensa: en aquest equilibri i utilitat de cada ésser, què aporten els fongs a l'harmonia de la vida? Les fanerògames ofereixen els seus fruits precedits, en la majoria de casos, de les flors. Un lli del camp té l'esveltesa d'un primer ballarí de ballet i una rosa la bellesa i la gràcia d'una ballarina amb tutú. Què aporta, continuo reflexionant, un fong? Recordo la perillositat de l'amanita o les molèsties d'una micosi. Dedueixo que si una ciutat necessita la recollida d'escombraries, els bolets compleixen una funció semblant als boscos. Malgrat això, no els tinc cap simpatia, però no ignoro l'entusiasme que hi posen els buscadors de bolets —a Catalunya caçadors—, i l'amaniment que representa en molts guisats la companyia de rovellons o la dels plebeus xampinyons. Però l'ensenyament de la *Laudato Si* m'impedeix destruir-los. Vaig a la Bíblia. N'exclo els llevats, fongs microscòpics, però algun dia en parlaré. Els fongs que apareixen a la Bíblia són la neula i el rovell. Pel que llegeixo, es tracta d'uns paràsits que amenacen els conreus. Suposo, per les descripcions, que es deuen assemblar als que he vist: el «carbó del blat» o *Ustilago maydis* i el sègol banyut o *Claviceps purpurea*. Per les terres de què escric resultava ser un paràsit molest que el pagès procurava destruir abans que creixés i n'escampés les espores. Les fumigacions o els tractaments d'avui els han fet desaparèixer. No fa gaire, observava uns camps de blat, i sempre hi sobresortia alguna espiga de sègol gallarda, amb la protuberància del sègol banyut. És molt tòxic per a l'home i per al ramat, però, alguns dels alcaloides que conté, són molt útils en medicina. Llegeixo que la neula pertany a una d'aquestes dues espècies: *Tilletia caries*, *Tilletia foetida*. El rovell seria el fong *Rhizoctonia solani*, que ataca els cereals, principalment l'arròs. La neula i el rovell apareixen a la Bíblia com una amenaça sobre els camps dels que menyspreen Déu (Dt 28,22; Am 4,9, Ag 2,17). Salomó, en la seva pregària de dedicació al temple, va demanar lliurar d'aquesta maledicció qui pregués a Déu (1Re 8,37; 2Cro 6,28). La paraula *neula* apareix dues vegades més a la Bíblia (Amós i Zacaries) però en totes dues el significat correspon a un tronc mig cremat, que no s'ha arribat a convertir en brasa. Em refereixo sempre a les edicions en llengua castellana. La meua opinió sobre els bolets, després de tot el que he escrit, no ha canviat gens, a excepció dels antibiòtics, però d'aquests no se'n diu res a la Bíblia, malgrat el que puguin pensar aquells que atribueixen a un fong que viu a l'hisop, el del Salm 51,9.